

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **R. H.**, zastoupeného Mgr. Zbyněkem Stavinohou, advokátem, se sídlem Brno, Joštova 4, proti žalovanému **Národnímu bezpečnostnímu úřadu**, se sídlem Praha 5, Na Popelce 2/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2008, č. j. 11 Ca 16/2008 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 5. 12. 2007, č. j. 331/2007-NBÚ/07-OP (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl podle § 131 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ze dne 1. 10. 2007, č. j. 88911/2007-NBÚ/P, kterým správní orgán prvního stupně zrušil platnost dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby č. X, neboť žalobce přestal splňovat podmínku podle § 81 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně utajovaných informací. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Městský soud rozsudkem ze dne 26. 9. 2008, č. j. 11 Ca 16/2008 - 20, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) podáním označeným jako „kasační stížnost“, které však zejména postrádalo zmínku o tom, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozsudek napadán. Z tohoto důvodu vyzval městský soud stěžovatele usnesením ze dne 20. 10. 2008, č. j. 11 Ca 16/2008 - 30, aby ve lhůtě jednoho měsíce osvědčil, že Mgr. Zbyněk Stavinoha (který podání jménem stěžovatele podal) je oprávněn za něj jednat, dále aby uvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozhodnutí napadáno, aby označil důkazy k prokázání svých tvrzení, připojil další vyhotovení kasační stížnosti včetně doplnění a aby do spisu založil stejnopis napadeného rozhodnutí pro potřeby Nejvyššího správního soudu. Svou výzvu městský soud odůvodnil odkazem na § 37 odst. 5 a § 108 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Toto usnesení bylo právnímu zástupci stěžovatele doručeno dne 22. 10. 2008

prostřednictvím držitele poštovní licence. Na uvedenou výzvu však stěžovatel nereagoval a ve stanovené měsíční lhůtě vady kasační stížnosti neodstranil, přestože byl pro tento případ poučen o možnosti odmítnutí kasační stížnosti. Na tomto místě sluší poznamenat, že (narozdíl od městského soudu) nemá zdejší soud pochybnosti o existenci plné moci Mgr. Stavinohy k zastupování stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti (viz plná moc udělená ve správním řízení dne 1. 6. 2007, na č. l. 18 správního spisu).

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc (§ 106 odst. 3 s. ř. s.).

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše již citovaného ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. je zřejmé, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a zásadou „necht' si každý střeží svá práva“ (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 47, dostupný z <http://www.nssoud.cz>). Stěžovatel má tak, mimo jiné, povinnost označit rozsah napadení rozhodnutí krajského soudu a skutkové a právní důvody jeho tvrzené nezákonnosti; takovým rozsahem a důvody kasační stížnosti (s výjimkami uvedenými v § 109 odst. 3 s. ř. s.) je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatelovo podání označené jako „kasační stížnost“ zůstalo i přes výzvu městského soudu nedoplněno, a tedy v něm v rozporu s ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. stěžovatel řádně neuvedl rozsah této stížnosti a důvody, které ho vedly k jejímu podání. Nejvyšší správní soud především konstatuje, že z kasační stížnosti lze vyvodit pouze nesouhlas stěžovatele s rozsudkem městského soudu, jímž byla jeho žaloba zamítnuta. Kasační stížnost jinak zůstala zcela neurčitá, neboť z ní není seznatelné, v čem se má spatřovat nesprávnost napadeného rozsudku městského soudu, resp. jaká konkrétní pochybení jsou mu vytýkána; fakticky tak jde o podání nesplňující základní zákonem stanovené náležitosti. Již dříve Nejvyšší správní soud k povinnosti tvrzení uvedl, že neopírá-li se kasační stížnost o žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., případně se sice na důvod spočívající v citaci některého písmena naposledy citovaného ustanovení odvolává, avšak jej blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn některý z důvodů pro podání kasační stížnosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 - 43, nebo ze dne 24. 6. 2003, č. j. 5 As 1/2003 - 40, obě dostupné z <http://www.nssoud.cz>).

Kasační stížnost je tedy v té podobě, v jaké ji stěžovatel podal, s ohledem na dispoziční zásadu a další výše uvedené skutečnosti, neprojednatelná, a pro tyto vady nelze v řízení pokračovat. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost usnesením odmítl postupem podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, jak je uvedeno ve výroku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu